

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/63/2019
Identifikačné číslo spisu:	1411215010
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1411215010.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu M. O., bytom v I.Í., C.. G. Č.. XXXX, zastúpeného JUDr. Alenou Arbetovou, advokátkou so sídlom v Holíči, Námestie sv. Martina č. 3A, proti žalovanej Q. J., bytom v K., V. Č.. XX, zastúpenej JUDr. Tomášom Kozovským, advokátom so sídlom v Bratislave, Björnsonova č. 8, o určenie, že vec patrí do dedičstva a o zaplatenie 33.194,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 16 C 308/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. apríla 2018 sp. zn. 2 Co 183/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej tiež „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 4. decembra 2013, č.k. 16 C 308/2011-164 určil, že do dedičstva po poručiťke M. Ž., rod. I., narodenej dňa X.X.XXXX, zomrelej dňa XX.XX.XXXX, patrí suma 66.388,- €. Vo zvyšku žalobu zamietol a súčasne rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania. Vzhľadom k tomu, že M. Ž. peniaze za predaj svojho bytu žalovanej nedarovala, táto si ich ponechala na svojom účte a ďalej s nimi disponovala (sama uviedla, že časť peňazí vložila na termínované vklady na svoje meno), súd prvej inštancie určil, že všetky peniaze za predaj bytu vo výške 66.388,- € patria do dedičstva po M. Ž., ktorá za túto sumu byt, ktorého bola vlastníčkou, predala počas svojho života. Súd prvej inštancie žalobu v časti, v ktorej žalobca žiadal, aby mu žalovaná zaplatila 33.194,- € s príslušenstvom, zamietol. Dôvodil, že výrok, ktorým určil, že suma 66.388,- € patrí do dedičstva, tvorí základ pre následné rozhodnutie v dedičskom konaní. V rámci dedičského konania budú môcť, okrem iného, veritelia aj žalovaná uplatniť svoje pohľadávky, následne bude určená čistá hodnota dedičstva a bude rozhodované koľko a ktorému dedičovi pripadne.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 25. apríla 2018 sp. zn. 2 Co 183/2014 na odvolanie žalovanej zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým súd

určil, že do dedičstva po poručiťke M. Ž. patrí suma 66.388,- € tak, že žalobu zamietol. Zmenil aj výrok o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania priznal v plnom rozsahu. Odvolací súd doplnil dokazovanie a dospel k názoru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav nesprávne vyhodnotil, preto bolo potrebné vyhovieť odvolaniu žalovanej. Vyhodnotením všetkých dôkazov jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti odvolací súd dospel k záveru, že tieto nepriame dôkazy na seba nadväzujúce svedčia v prospech žalovanej a jej tvrdenia, že M. Ž. jej peniaze z predaja bytu darovala s tým, že sa o ňu po zvyšok jej života postará. Zo zistených skutočností vyplýva, že časť finančných prostriedkov z predaja bytu darovala M. Ž. rodine P.. Ďalej uhrádzala náklady na zariadenie Gerion. Z dôkazov odvolací súd vyvodil, že žalobca ani jeho brat sa v skutočnosti nezaujímal o M. Ž., pričom tá opakovane prejavovala vôľu im nezanechať žiadnu väčšiu sumu. Odvolací súd v neposlednom rade poukázal na to, že v čase smrti už M. Ž. nebola vlastníčkou finančných prostriedkov vo výške, aká predstavovala kúpnu cenu, pričom žalobca na ustálenie sumy žiadne dokazovanie nenavrhol. Námietku nerozlučného spoločenstva žalobcu s jeho bratom a teda nedostatku vecnej legitímácie považoval odvolací súd za nedôvodnú.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktoré odôvodnil ustanovením § 421 ods. 1 a § 432 CSP. Uviedol, že odvolací súd narušil rovnosť strán a zasiahol do práva na spravodlivý proces. Tvrdil, že sa krajský súd stotožnil výhradne s argumentáciou žalovanej, a na jeho pripomienky neprihliadol. Nepovažoval rozhodnutie odvolacieho súdu za riadne odôvodnené. Vytýkal odvolaciemu súdu, že vykonal dokazovanie výsluchom O. L. po lehote určenej § 365 ods. 3 CSP a v rozpore s tvrdeniami žalovanej počas konania. Podľa jeho názoru mala byť svedecká výpoveď O. L. vyhodnotená ako nedôveryhodná a účelová. V ďalšom popísal skutkový priebeh sporu z vlastného uhlu pohľadu a jeho prostredníctvom vyslovil všeobecný nesúhlas so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení považovala napadnutý rozsudok za zákonný a správny. Dovolateľ nesprávne vymedzil dovolacie dôvody. Navrhla dovolanie odmietnuť, alternatívne zamietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania.

5. Žalobca vo vyjadrení k stanovisku žalovanej k podanému dovolaniu ďalej uviedol, že odvolací súd uznal dôkaz, ktorý nemal pripustiť a ktorý nespĺňa kritéria správnosti a zákonnosti a navyiac priznal žalovanej právo na základe absolútne neplatného právneho úkonu. Žalovaná v ďalšej svojej replike zotrvala na svojich návrhoch.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 ods. 1 CSP), a to oprávnenou osobou, teda stranou sporu, v ktorej neprospech boli dovolaním napádané rozhodnutia vydané (§ 424 CSP), riadne zastúpenou (§ 429 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ CSP), pristúpil najskôr k skúmaniu splnenia ďalších podmienok dovolacieho konania a predpokladov prípustnosti dovolania.

7. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

8. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (odsek 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (odsek 2).

9. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

10. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447

písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

13. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu.

15. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

16. V prejednávanej veci žalobca v dovolaní poukázal (iba) na dovolací dôvod podľa ustanovenia § 432 CSP (ktorý prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 CSP) a v ďalšom obsahu dovolania sa zaoberal skôr skutkovým stavom ustáleným odvolacím súdom (body 3 a 5). Vo svojom dovolaní uplatnené dovolacie dôvody nevymedzil spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až 435 CSP.

17. V prípade dovolacieho dôvodu (a zároveň dôvodu prípustnosti dovolania) spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť tvrdením nesprávneho právneho posúdenia takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolateľ je teda povinný jednak sformulovať právnu otázku, ktorá bola pre rozhodnutie odvolacieho súdu (predstavujúce primárny predmet prieskumu v dovolacom konaní) rozhodujúcou a okrem toho v dovolaní jednoznačne uviesť i to, v čom vidí prípustnosť dovolania, t.j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP podľa neho zakladá prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Inak povedané, aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna

(ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP. Ak teda procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (ktorú otázku a ktorú rozhodovaciu prax mal dovolateľ na mysli); v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky preto nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd.

18. Dovolateľ uvádza v dovolaní, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal so zisteniami, ktoré darovanie vylúčili, čím narušil rovnosť strán, namietal rozpory v skutkovom stave zistenom krajským súdom, i to akým spôsobom k skutkovým zisteniam dospel, najmä okolnosti výsluchu O. L.. Právna otázka nebola vymedzená spôsobom určeným zákonom (viď bod 17). Po preskúmaní obsahu dovolania možno skonštatovať, že otázka nebola sformulovaná spôsobom požadovaným ustanoveniami § 432 až 435 CSP, pričom dovolateľ ani neuviedol aký dôvod podľa § 421 ods. 1 mal na mysli (či podľa písm. a/, b/ alebo c/) a teda dovolanie v tejto časti nespĺňa náležitosti požadované zákonom. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca nevymedzil uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP a ani neuviedol, či ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/, alebo písm. b/ alebo písm. c/ CSP, dovolací súd v tejto časti odmietol jeho dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

19. Dovolateľ ďalej uvádzal, že bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces, z čoho možno vyvodiť (§ 124 CSP), že namieta vadu podľa § 420 písm. f/ CSP.

20. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa tohto ustanovenia, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

21. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

22. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor), znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Skoršia nejednotnosť rozhodovacej praxe najvyššieho súdu v tom, či za procesný postup považovať i rozhodnutie (ako konečný produkt rozhodovacej činnosti súdu), bola odstránená prijatím stanoviska občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, podľa ktorého nedostatky v odôvodnení rozhodnutia zakladajú tzv. zmätočnosťnú vadu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. len výnimočne.

23. V prejednávanej veci o prípad vyššie spomenutej výnimočnosti, a teda ani o prípad nutnosti uplatnenia druhej vety stanoviska R 2/2016 nejde. Výnimka sa má totiž týkať len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné i podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, o aký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003), resp. ak odôvodnenie rozhodnutia obsahuje výkladom neodstrániteľné rozpory (protirečivosti).

24. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

25. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Za takú vadu nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Námietky sa týkajú vykonania a vyhodnotenia dôkazov, ktorých relevantnosť v dovolacom konaní v zmysle § 420 písm. f/ CSP je vysvetlená v ďalších bodoch. Odvolací súd vysvetlil, prečo sa mu nezdal skutkový stav zistený súdom prvej inštancie ako dostatočný, aj z akých dôvodov sa rozhodol dokazovanie doplniť. Samotný proces vyhodnocovania dôkazov v jednotlivých súvislostiach (teda to, ktoré dôkazy sa mu zdajú presvedčivejšie z hľadiska vyhovenia či nevyhovenia žalobe), ktorého výsledkom výsledný skutkový stav, je vecou konajúceho súdu a ako je tiež uvedené nižšie, nie je predmetom dovolacieho prieskumu. Vyjadril sa aj k argumentácii žalobcu, ktorým odôvodňoval svoje návrhy.

26. V danom prípade dovolateľ v dovolaní ďalej namieta nedostatky, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v procese dokazovania vykonaním dôkazu, ktorý bol navrhnutý a vykonaný nesprávnym spôsobom a tiež nesprávnym vyhodnotením dôkazov.

26.1. Dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie účastníkov konania (dnes strán sporu). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 86/2012). Nie je správne tvrdenie dovolateľa, že bol dôkaz (výsluch O.. L.) navrhnutý a vykonaný v rozpore s ustanovením § 384 ods. 2 CSP. V predposlednom odseku rozhodnutia súdu prvej inštancie je totiž uvedené, že dokazovanie o. i. výsluchom svedka O. L. zamietol z dôvodu hospodárnosti konania ako aj z dôvodu, že nebolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie. Dokazovanie výsluchom O.. L.F. teda bolo v hre už v čase konania pred súdom prvej inštancie a odvolací súd presne tak, ako to predpokladá ustanovenie § 384 ods. 2 CSP, pristúpil k vykonaniu navrhnutého dôkazu, aj keď jeho vykonanie prvoinštančný súd odmietol.

26.2. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré dovolateľ namieta v dovolaní, nie je v rozhodovacej

praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 18/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010, 7 Cdo 248/2012). Ani podľa novej právnej úpravy civilného konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky napríklad v uznesení sp.zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

27. Vzhľadom k vyššie uvedenému, odmietol dovolací súd dovolanie žalobcu v časti namietajúcej procesnú vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f/ CSP) podľa § 447 písm. c/ CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.